ДА ЛИ МРАЧНИ ЦЕНТРИ СВЕТСКЕ ОЛИГАРХИЈЕ НАПУШТАЈУ АМЕРИЧКУ И ПРЕЛАЗЕ НА КИНЕСКУ ПЛАТФОРМУ?

Глобалистички пут свиле

Није проблем са „глобализмом” у томе што је он „амерички”, него у базичним вредностима на којима се заснива. У демонији новца и идеологији поживотињења људи, у неоколонијалном поробљавању и паразитирању, у големовско-франкенштајнском рату који води против богообразног Човека, личности и народâ. У пљачкању свих ресурса планете и угрожавању њеног голог опстанка. (...) Као што је 1917. прешла са премалене и истрошене британске на америчку платформу, светска олигархија тачно сто година касније – према многим показатељима које износимо – напушта компромитовану америчку и прелази на дуго припреману кинеску платформу. Можда садашњи врх САД, инсталиран од стране глобалистичке куполе, има задатак да замајава свет док се овај Велики Прелаз не доврши? Глобализација под доминацијом Кине свакако није разлог за славље противника глобалистичке олигархије. Напротив. Највише разлога за опрез имају Русија и Евроазијски савез, који се једини могу делотворно супротставити. Хоће ли Русија схватити какву јој омчу намичу на врат? Хоће ли устати против спољних олигарха који јој улазе у територију, као што се одупрла сопственим домаћим олигарсима, или ће подлећи светској олигархији заварана тиме што ова сада долази са испруженом руком Кине?

Пише: Кери Болтон

Становници Кинеског царства су миленијумима ову земљу сматрали средиштем света, а цара споном између Земаљског и Небеског. Без ритуала кинеског цара нестало би равнотеже у космосу. Делегације које су европске колонијалне силе слале на кинески двор нису наилазиле на страхопоштовање цара према белим људима, већ на његов благи презир, којим је поручивао да европски краљеви морају њему да одају почаст и поштују његове законе небеског порекла. Колонијалне силе су морале да се поклоне цару да би добиле прилику да уђу у Кину. Сматрало се да кинески цар мандат није добио од парламента или било чега овоземаљског, већ дословно од неба.
[1]

Када је Мао Цедунг преузео власт над Кином уз помоћ „послушника америчког империјализма" и забио нож у леђа генералу Чангу на типично амерички начин, [2] преузео је и скиптар кинеских царева упркос „Културној револуцији", која је захтевала потпуно уништење традиционалне културе. Начин на који се Стаљин бавио Маом био је све осим „братског", а свакако није био однос једнаких партнера. Како Чанг и Халидеј наводе у мајсторски написаној биографији, Мао је чак и пре преузимања врховне власти живео као моћник најдекадентније врсте, насупрот пуританизму који је наметао масама. Желео је да постане вођа светског комунизма и од Кине, као такав вођа, поново направи спону са небесима. Маове амбиције доживеле су крах. Након раскида са СССР-ом 1960. године, када је одбио да присуствује међународном скупу комуниста у Москви, Кина је осудила СССР као „ревизионистички". Њен једини савезник међу западним партијама била је безначајна Комунистичка партија Новог Зеланда, која се распала када је већина њених чланова напустила и основала Јединствену социјалистичку партију, одану Москви. Једина држава совјетског блока која је дала подршку Кини била је Албанија. Маоизам
је покушао да поврати утицај подржавајући побуњенике у Азији и Африци и да утиче на Покрет несврстаних.
[3]

Међутим, западна олигархија, нарочито америчка, дуго је већ сањала о обезбеђивању ресурса, тржишта и радне снаге у Кини. „Комунизам" суштински није сметао постизању договора. [4] Док је Русија настављала својим правцем, чинећи споразуме са Вол стритом у најбољем случају тешким, западна олигархија задржала је дугорочне планове за Кину. Долазак Маоа ове планове није пореметио и САД су на њега гледале са одобравањем, за разлику од Цијанга.
[5]

Рокфелерови су 1956. године основали Азијско друштво. Трилатерална комисија је

основана 1973, првобитно ради јачања економског блока између Европе, Северне Америке и Јапана, али (како неки тврде) и због постављања темеља за улазак Кине у глобалну привреду. Претходне године је Хенри Кисинџер, близак Рокфелеровима током целе своје каријере, посетио Кину и започео дијалог. У години оснивања Трилатералне комисије, 1973, Дејвид Рокфелер је боравио у Кини и вратио се са еуфоричном сликом маоистичке државе као „друштвеног експеримента", „једног од најуспешнијих и најважнијих" у историји. Савет спољних послова, труст мозгова глобалиста, одиграо је кључну улогу у развоју односа између Кине и Америке. Суптилно је почео те односе да развија још од 1960-их, припремајући дан када ће се расположење јавног мнења променити на одговарајући начин.
[6]

Након
почетног отварања Кине од 1973. године, догађаји су се брзо смењивали, до те мере да су историчари Ниал Фергусон и Мориц Шуларик назвали кинеску и америчку привреду „симбиотском" и сковали назив
Кимерика
.
[7]

Џорџ Сорош је 2009. године у *Фајненшл тајмсу* предвидео да ће Кина заменити САД на месту „лидера новог светског поретка".
[8]
Године
2017. је председник Си пре економског самита у Давосу објавио намеру Кине о преузимању водеће улоге у „глобализацији".
[9]

Зашто би „амерички" олигарси промовисали Кину као основног покретача глобалне привреде? Одговор: олигархија нема националност.

Она представља посебну врсту. Посматрајући култ побуне младих против традиције током 1960-их и 1970-их, етолог Конрад Лоренц, користећи термин из зоологије, назвао је то „псеудоспецијацијом".
[10]
Маркс је погрешно претпоставио да „пролетаријат нема националност". Истина је да олигархија нема националност. Они ће променити своје „држављанство" кад год то пословни интереси захтевају. Олигарсима са седиштему Њујорку, Лондону или Паризу није важно да ли између војних главешина Кине и САД постоје несугласице, све док те дечје игре не ометају њихове економске интересе. Неважно је да ли се глобализација одвија под покровитељством Америке или Кине. Важно је само да држава у тој улози може најефикасније да обави задатак. Како је Сорош указао 2009. године, олигарси сматрају да та улога највише одговара Кини.

РУСИЈА ОПКОЉЕНА И ОБОРЕНА КИНЕСКОМ ОЛИГАРХИЈОМ

Кина и „Нови пут свиле” се величају [11] као изазови америчкој хегемонији и глобализацији. Упркос иницијативама Русије у вези са БРИКС-ом и широм визијом *Евроазије*
, чини се да је Русија постала млађи партнер, док је Кина преузела традиционалне сфере утицаја Русије. „Нови пут свиле”, познат и као „Један појас, један пут”, наставља овај процес ширећи кинески утицај у низу пројеката широм Азије, Африке и Европе.

„Нови пут свиле” подрива Евроазијски економски савез, обухватајући Казахстан и Киргистан, и опкољава Русију. Евроазијски економски савез је анатема за глобалисте. [12]

Са геополитичког становишта, прави губитник је Русија, не Америка.
Међутим,
Путин је изразио интересовање да постане део „Новог пута свиле” и 2015. су Русија и Кина разговарале о интегрисању Евроазијског економског савеза у „Нови пут свиле”. [13]

Русија треба да се бори за ширење Евроазијског економског савеза као језгра уистину алтернативног геополитичког блока, независног и од Вашингтона и од Пекинга. Да ли Путин стварно види руску будућност повезану са „Новим путем свиле”, где ће Кина одлучивати о међународним финансијама? [14]

Олигархија види могућност обухватања Русије новом визијом, али постоји дихотомија коју треба решити; отклањање онога што се назива руском „реакционарном” економском политиком. У информативном чланку, новинар Вејд Шепард пише из Азије:

„Русија је увек имала прилично противречну позицију по питању развоја ‚Новог пута свиле' и кинеске иницијативе ‚Појаса и пута'. С једне стране, Русија учествује профитирањем од царина и додатног подстицаја новим привредним перспективама – два од три оперативна копнена коридора економског појаса пута свиле пролазе кроз руску територију, често користећи копнене терминале и логистичке зоне у руском или страном власништву. С друге стране, Русија задржава политику противну природи развоја ‚Пута свиле', с којим сви добијају, и делимично се опирала кинеском плану постављања мреже нових економских коридора широм Централне Азије и Источне Европе – региона који они и даље сматрају својим двориштем." [15]

Један од пројеката Кине је развој рударства на руском Далеком истоку. [16] Као што ће се видети, занимање за рударство је веома важан фактор за укључење олигархије у „Нови пут свиле".

Руски Далеки исток, слично Тибету, има богате ресурсе за којим жуде Кина и остали: „Што се тиче руског Далеког истока, ова област је богата не само многим врстама ‚основних' минерала, већ и бројним минералима који омогућавају научну и техничку револуцију. Руски Далеки исток има потенцијално богата налазишта ретких елемената, која се морају проучити да би се створили повољни услови за инвестирање у вађење и прераду њихових руда." [17]

Као у Тибету, очекује се кинеска миграција – „ресурса радне снаге" – у име „обостраног" економског развоја: „Кина је раније ишла у земље и области богате минералима само због сировина, док сада доноси своју технологију и опрему (и, ако је могуће, радну снагу) на пројекте ресурса." [18]

Показало се да је кинеска окупација Тибета веома профитабилна за светске корпорације. [19]

Један од ресурса руског Далеког истока је злато. Ове године су предузети кораци да Кина започне ископавање злата и других минерала у Магаданској области, „као део стратегије ‚Један појас, један пут'". „Барик голд", највећи светски произвођач злата, потписао је споразум са највећим кинеским произвођачем злата „Шандунг голдом". [20]

Ускоро ће се видети какву ће улогу одиграти овакви корпоративни савези у „Једном појасу, једном путу”. Као што је доле наведено, Џон Л. Торнтон, директор „Барик голда”, такође је директор Финансијске корпорације „Пут свиле”. За разлику од уништења Србије, како би се искористило минерално богатство Косова (мада се до сада испоставило да је овај крвави подухват био само непрофитабилна кланица), или за разлику од неопходности да на Тибету наставе војну окупацију, минерално богатство руског Далеког истока може се ископавати мирном инвазијом кинеске радне снаге, уз помоћ инвестиција међународног капитала.

ПРИРОДА ГЛОБАЛИЗАЦИЈЕ

„Нови пут свиле” не само да не оспорава глобализацију, већ је најзначајнији до сада предузет корак у корист глобализације. Било да је глобализација под влашћу САД или Кине, она остаје предмет истих олигархијских интереса. Штавише, она остаје унутар исте космополитске потрошачке културе усађене у економској глобализацији. Култура доба „Новог пута свиле” и даље остаје култура Холивуда, Медисон авеније и МТВ-а, јер се таквом патолошком културом обликују тржишта и потрошачи. Неће то бити ни Конфучије ни Мао. Кина је, да би „модернизовала” своју привреду, као и свака друга тржишна привреда морала подлећи културним патогенима тржишта. Овај процес ће се експоненцијално развијати. Културни патогени инфицирају „модернизовану”, „глобализовану” државу од врха ка доле, а глобална олигархија једе, облачи се, размишља, прича и делује исто било да је у Њујорку, Пекингу, Паризу, Берлину или Лондону; *псеудоспецијација* коју смо раније поменули. Они су, према наводима финансијског новинара Г. Паскала Захарија, нова супериорна класа технократа и извршних директора, који немају никакве друге везе осим трговачких.
[21]

Њих покреће новац. Они желе свет према сопственој визији: потрошња без граница. То је глобализација.

Откад су Рокфелерови интереси отворили Кину, „Голдман Сакс” је постао водећи играч. „BRIC”
је идеја која се прво појавила у „Голдман Саксу”.

[22]

Сада су они главни покретач „Новог пута свиле”.

Где год да Кина гура „Нови пут свиле”, светска олигархија ће је пратити. Зашто Русија претпоставља да ће она бити главни играч? Кинеско вођство глобализације неће избрисати садашњу олигархију, само ће проширити њен обим. Кинески и амерички олигарси раде на нивоима вишим од конфликта америчких и кинеских генерала или неколико америчких сенатора и конгресмена, који подижу глас против повреде људских права у Кини и кинеских геополитичких маневара, док се у Русији олигарси чисте, прогоне, кроте или бивају протерани. Кина је средство поновног преузимања Русије за међународно финансирање, и то се чини наизглед супротним активностима.

ФИНАНСИЈСКА КОРПОРАЦИЈА ПУТ СВИЛЕ

Визијом „Једног појаса, једног пута” руководе олигарси у сагласности са кинеским интересима преко Финансијске корпорације „Пут свиле” (SRFC). Њена сврха је следећа: „Верујемо да је кинеска иницијатива ‚Појаса и пута’ прилика за дубљу сарадњу између кинеских и међународних компанија и тржишта. SRFC је основана управо због могућности приступа инвестицијама које је отворила Иницијатива ‚Појаса и пута’. ... Наш поглед је глобалан, култура интернационална, с кореном у Кини. Наш руководећи тим чине водећи ветерани из области финансија и међународни саветници са значајним искуством у банкарству и инвестицијама.”
[23]

Председник Управног одбора Финансијске корпорације „Пут свиле” је Џон Л. Торнтон, извршни председник Управног одбора поменуте корпорације „Барик голд”, члан Управног одбора компаније „Форд Мотор”, неизвршни председник Управног одбора „Пајнбриџ инвестментса”, и председник Одбора повереника Брукингс института. Био је и члан управних одбора компанија „Чајна уником”, HSBC, „Индустријске и комерцијалне банке Кине”, „Интела” и „Њуз корпорације”. Од 1980. до 2003. године, радио је у

„Голдман саксу” као председник Одбора за Азију и председник компаније. „Добио је Награду пријатељства Кине 2008. године, највеће признање додељено некинеском држављанину. Године 2007. Институшонал инвестор (Institutional Investor) прогласио га је једним од 40 појединаца са највећим утицајем у обликовању глобалних финансијских тржишта током последњих 40 година.” [24]

„Барик голд” је много пута оптуживан за неетичко понашање и, између осталог, осуђен за одлагање хемијског отпада. [25] Партнерство са Кином, која на сличан начин поступа као корпоративно лице, чини се као веома прикладно.

„Међународни саветник” SRFC-а је Хавијер Солана, бивши генерални секретар Савета Европске уније, генерални секретар Североатлантског пакта (NATO) и бивши министар спољних послова Шпаније. Тренутно је директор Центра за глобалну привреду и геополитику (ESADE), глобалистичког труста мозгова, који је ступио у партнерство и са Брукингс институтом. [26] Солана је истакнути члан Брукингс института за иностарну политику и члан управног одбора глобалистичких трустова мозгова: Међународне кризне групе (ICG) и Европског савета за односе са иностранством. Међу повереницима Међународне кризне групе су и бивши заповедник NATO-а Весли Кларк, као и Џорџ Сорош и његов син Александар.
[27]
Шан Ли је потпредседник Управног одбора Истраживачког центра за планирање „Пута свиле” и Кинеског финансијског савеза у Хонг Конгу.
Био
је главни међународни саветник „Кинеске развојне банке”, потпредседник Управног одбора „UBS Инвестиционе банке Азије”, генерални директор Међународног холдинга „Банка Кине”, главни економиста за Кину у „Голдман Саксу”, као и суоснивач
SouFun
-а, највећег кинеског интернет портала за некретнине.
[28]

Питер Вилер, партнер у корпорацији „Пут свиле”, радио је од 1985. до 2001. за „Голдман Сакс”, а 1994. године постао партнер и руководилац инвестиционог банкарства ове фирме у Кини. „У току првог таласа, предводио је екипу ‚Голдман Сакса’ кинеских државних компанија на иностраним тржиштима капитала.” [29]

Џо Сјанг, партнер у Финансијској корпорацији „Пут свиле” (SRFC), био је директор групе за специјалне задатке у Кини за „Џи-пи Морган”, директор инвестиционог банкарства и

финансирања некретнина у Кини за Краљевску банку Шкотске, као и потпредседник и директор „ГЕ групе” за финансирање капиталних пројеката. [30]

Карман Вонг, извршни директор Финансијске корпорације „Пут свиле”, био је директор оперативних послова, инвестиционог банкарства за „Номура Азија” (бивши „Јапан / Леман Брадерс Азија”), претходно радећи за „Голдман Сакс” у Њујорку, а у Хонг Конгу као директор кадровске службе за Азијско-пацифичко инвестиционо банкарство. [31]

Ђианјунг Џанг, извршни директор Финансијске корпорације „Пут свиле”, радио је у „Морган Стенлију” и „Ситибанци”. [32]

Имајући у виду да је директор Корпорације, Џон Торнтон, такође и директор Брукингс института, тешко је схватити како би то „Нови пут свиле” могао нудити било какву стварну алтернативу глобализацији која се спроводи под доминацијом САД, осим да ефикасније обухвати Русију. Главни финансијери Института су сам Торнтон, медијски могул и ултрационалиста Хаим Сабан, Фордова фондација, Фондација „Рокфелер”, „АТ & Т”, „Ексон Мобил”, „Шеврон”, „Виза USA”, Фондација „Џи-пи Морган Чејс”, Фондација „Америкен експрес”, Фондација „Банке Америке”, „Боинг”, „Локхид”, „Мајкрософт”, Фондација „Ситигруп”, „Дау кемикал”, „Мерил Линч”, и многи други. [33]

Торнтон је 2006. у Брукингсу основао Кинески центар „Џон Л. Торнтон”. [34]

Глобализација која се одвија под доминацијом Кине није разлог за славље противника глобалистичке олигархије, засновано на претпоставци да то „представља пораз САД”. Не само да ће основне покретачке силе глобализације остати исте, већ ће се под „Једним појасем, једним путем” она проширити и консолидовати. Ово је кулминација, а не окончање процеса који су пре неколико деценија започели Рокфелерови преко Азијског друштва и Трилатералне комисије, а крају га приводе „Голдман Сакс”, „Барик” и многи други. Хоће ли Русија устати против спољних олигарха који јој улазе у територију, као што се одупрла сопственим домаћим олигарсима, или ће подлећи светској олигархији заварана тиме што ова долази са испруженом руком Кине? <

Објављено: среда, 31. јануар 2018, 01:45h

(Октобар 2017. Превод: Сандра Гагић. Опрема: „Нација”. © Copyright „Нација”. Сва права задржана)

Напомене

1 E. Bakchouse and J. O. P. Bland, Annals and Memoirs of the Court of Peking from the 16th to the 20th Century, Houghton Mifflin, New York, 11914, passim. See chapter on “China,” in Bolton, The Decline and Fall of Civilisations, Black House Publishing, London, 2017, 260-269. Emperor Chi’en made it clear in his replies to King George III of Great Britain, who was the subordinate.

2 Jung Chang and Jon Halliday, Mao: The Unknown Story, Jonathan Cape, London, 2005,

304-311.

3 Robert Service, Comrades: Communism: A World History, Pan Books, 2007, 360.

4 Richard B. Spence, Wall Street and the Russian Revolution 1905-1925, Trine Day, Walterville, Or., 2017. It is significant that Professor Spence ends the first Soviet era with 1925, when he regards the ascendency of Stalin as having ended the Wall Street-revolutionist axis, which had largely focused around Trotsky.

5 Bolton, “”Chiang Kai-shek’s Nationalist Ideology and the Making of Modern Taiwan”, Thermidor, http://thermidormag.com/chiang-kai-sheks-nationalist-ideology-and-the-making-of-modern-taiwan-2/

6 Bolton, Geopolitics of the Indo-Pacific, Black House Publishing, London 2013; “Pro-China Bias of the U.S. Establishment”, 50-61. See also “CFR and Communist China” in Bolton, Revolution from Above, London, Arktos Media Ltd., 2011.

7 Niall Ferguson and Moritz Schularick, The Wall Street Journal, 5 November, 2013; https://www.wsj.com/articles/the-us-and-china-both-need-economic-rehab-1383695365).

8 See: Bolton, Geopolitics of the Indo Pacific, 58-59.

9 Bolton, “China’s Globalist Agenda”, Katehon, http://katehon.com/article/chinas-globalist-agenda

10 Konrad Lorenz, Civilized Man’s Eight Deadly Sins, Harcourt Brace Jovanovich, New York, 1974, 64-65.

11 For example see: James O’Neil, “One Belt, One Road: The World’s Great Infrastructure Project – Opportunities and Challenges for Australia, New Dawn, Melbourne, July-August 2017, pp. 19-24.

12 “Clinton calls Eurasian Integration an Effort to ‘Re-Sovietize’”, Radio Free Europe/Radio Liberty, 7 December, 2012; https://www.rferl.org/a/clinton-calls-eurasian-integration-effort-to-resovietize/24791921.html)

13 “New Silk Road: What to Expect from Russia’s Involvement in China’s Megaproject”, Sputnik News, 15 May, 2017; https://sputniknews.com/business/201705151053621553-china-russia-silk-road/)

14 Kenneth Rapoza, “China’s Silk Road Shows that Putin needs Xi Way more than Trump,” Forbes, 16 May, 2017; https://www.forbes.com/sites/kenrapoza/2017/05/16/chinas-silk-road-project-shows-putin-needs-xi-way-more-than-trump/#7f2d736f7b79)

15 Wade Shepard, “Russia is in a Unique Position to Either Make or Break the New Silk Road,” Forbes, 13 March, 2017; https://www.forbes.com/sites/wadeshepard/2017/03/13/russia-the-lynchpin-or-bottleneck-of-the-new-silk-road/#f79f67e763be)

16 “China Moves to Mine Gold in Russia’s Far East,” Sputnik International, 7 July 2017; https://sputniknews.com/business/201707071055331919-china-russia-gold-mining/).

17 “Silk Road, New Incentives for the Mining Sector,” 16 August, 2017; EastRussia, https://www.eastrussia.ru/en/material/shelkovyy-put-novye-stimuly-dlya-gornorudnogo-sektora/

18 Ibid. Emphasis added.

19 Bolton, “The Tragedy of Tibet: A Saga of Betrayal, Colonization, and Exploitation,” Foreign Policy Journal, 25 June, 2010; https://www.foreignpolicyjournal.com/2010/06/25/the-tragedy-of-tibet-a-saga-of-betrayal-colonization-and-exploitation/)

20 “Barrick Announces Strategic Agreement with Shandong Gold,” Barrick, 6 April, 2017; http://www.barrick.com/investors/news/news-details/2017/Barrick-Announces-Strategic-Cooperation-Agreement-with-Shandong-Gold/def...)

21 G. Pascal Zachary, The Global Me, Allen & Unwin, 2000.

22 Bolton, “BRICS Development Bank an Instrument for Globalization”, Foreign Policy Journal, 14 July, 2015; https://www.foreignpolicyjournal.com/2015/07/14/brics-development-bank-an-instrument-for-globalization/).

23 “About Us,” Silk Road Finance Corporation, http://www.silkroad-finance.com/en/about/

24 “Our Team,” Silk Road Finance Corp., http://www.silkroad-finance.com/en/our-team/

25 “Barrick Gold Corporation Abuse,” https://silawatsongvasin.wordpress.com/2016/11/16/barrick-gold-corporation-abuse/

26 ESADE, “About,” http://www.esadegeo.com/about

27 ICG, “Trustees,” https://www.crisisgroup.org/who-we-are/board

28 “Our Team,” Silk Road Finance Corp., op. cit.

29 “Our Team,” Silk Road Finance Corp., ibid.

30 “Our Team,” Silk Road Finance Corp., ibid.

31 “Our Team,” Silk Road Finance Corp., ibid.

32 “Our Team,” Silk Road Finance Corp., ibid.

33 Source Watch, https://www.sourcewatch.org/index.php/Brookings_Institution

34 John L. Thornton China Center,
https://www.brookings.edu/center/john-l-thornton-china-center/